

©Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul Consiliului Superior al Magistraturii din România (www.csm1909.ro) și al Institutului European din România (www.ier.ro). Permișiunea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

©The document was made available with the support of the Superior Council of Magistracy of Romania (www.csm1909.ro) and the European Institute of Romania (www.ier.ro). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

Secția a treia

CAUZA MARIN ÎMPOTRIVA ROMÂNIEI

(Cererea nr. 30699/02)

Hotărâre

Strasbourg

3 februarie 2009

Definitivă

3/05/2009

Hotărârea poate suferi modificări de formă.

În cauza Marin împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a treia), reunită într-o cameră compusă din Josep Casadevall, *președinte*, Elisabet Fura-Sandström, Corneliu Bîrsan, Boštjan M. Zupančič, Ineta Ziemele, Luis López Guerra, Ann Power, *judcători*, și Santiago Quesada, *grefier de secție*,

după ce a deliberat în camera de consiliu, la 13 ianuarie 2009,
pronunță prezenta hotărâre, adoptată la aceeași dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află cererea nr. 30699/03 îndreptată împotriva României prin care un resortisant al acestui stat, doamna Emilia Marilena Marin („reclamanta”), a sesizat Curtea la 2 august 2002 în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale („convenția”).

2. Guvernul român („Guvernul”) este reprezentat de agentul guvernamental, domnul Răzvan-Horațiu Radu, din cadrul Ministerului Afacerilor Externe.

3. Reclamanta susține că faptul de a nu fi fost audiată de instanța de recurs în urma condamnării pentru săvârșirea infracțiunii de insultă i-a încălcat dreptul la libera exprimare și dreptul la judecarea în mod echitabil a cauzei sale.

4. La 30 martie 2007, președintele secției a treia a hotărât să comunice Guvernului cererea. Astfel cum prevede art. 29 § 3 din convenție, acesta a hotărât, de asemenea, că admisibilitatea și fondul cauzei vor fi examinate împreună.

ÎN FAPT

I. CIRCUMSTANȚELE CAUZEI

5. Reclamanta s-a născut în 1947 și are domiciliul în Alexandria.

A. Originea cauzei

6. În februarie 1998, reclamanta, care era profesor la momentul faptelor, a adresat o scrisoare ministrului educației. În această scrisoare, reclamanta îl critica în plan profesional pe M.N., inspector la Ministerul Educației, și solicita să se acorde mare atenție numirii adjuncților lui M.N., care, prin prezența lor în preajma acestuia, ar fi în măsură să îl împiedice să săvârșească ilegalități. Aceasta făcea, de asemenea, aluzie la un tratament împotriva alcoolismului pe care M.N. l-a urmat în urmă cu douăzeci de ani.

7. Purtând semnătura reclamantei, scrisoarea a fost trimisă, de asemenea, la redacția revistei *Școala românească* („redacția”), care a publicat-o integral la 3 februarie 1998.

8. Părțile relevante ale scrisorii în speță sunt redactate după cum urmează:

„[...] în anii 1980, domnul [M.N.] a fost profesor examinator [pentru probele de la examenul de admitere în clasa a XI-a de liceu] și a modificat nota unei probe scrise a fiului unui conducător al Partidului Comunist [...]

Aceste fapte sunt cunoscute de către toți profesorii din Alexandria și de mulți dintre profesorii care predau în județ [Teleorman] care au mai mult de 17-18 ani de vechime în funcție (sunt foarte numeroși), iar autoritatea unei astfel de persoane [M.N.] este în mod evident afectată, cu toate că mulți dintre acești profesori îl admiră [pe M.N.] pentru că a reușit, după ce a urmat un tratament împotriva alcoolismului, să nu mai bea alcool de peste douăzeci de ani.”

B. Procedura penală împotriva reclamantei

9. La 26 februarie 1998, M.N. a depus în fața Judecătoriei Alexandria o plângere penală pentru calomnie (art. 206 C. pen.). Acesta s-a constituit parte civilă și a solicitat o despăgubire de 150 000 000 lei românești (ROL).

10. Plângerea a fost trimisă în repetate rânduri între instanță și parchet, prima considerând că faptele trebuiau examinate din perspectiva infracțiunii de ultraj, ținând seama de calitatea de funcționar al lui M.N., iar al doilea considerând că M.N. nu putea fi subiect pasiv al infracțiunii de ultraj și că intenția reclamantei de a-i fi publicată scrisoarea nu era stabilită cu certitudine.

11. Prin hotărârea din 30 octombrie 2001, judecătoria a examinat pe fond plângerea lui M.N. și a achitat reclamanta de acuzația de calomnie. Bazându-se pe probele prezentate de către părți, s-a considerat că elementele constitutive ale infracțiunii de calomnie nu erau întrunite în măsura în care intenția reclamantei de a-i fi publicată scrisoarea nu fusese stabilită.

M.N. a formulat recurs împotriva acestei hotărâri.

12. La ședința din 20 decembrie 2001, în fața Tribunalului Teleorman s-au prezentat reclamanta, care nu era reprezentată de un avocat, consilierul părții vătămate și procurorul. Reclamanta s-a exprimat cu privire la cererea de administrare de probe formulată de către partea vătămată. Aceasta nu a adus probe noi în apărarea sa. Dezbaterile au avut loc în aceeași zi. Persoana în cauză nu a fost audiată de instanță pe parcursul dezbaterilor, dar a folosit posibilitatea ultimului cuvânt al inculpatului înainte de încheierea dezbaterilor.

13. După dezbateri, reclamanta a depus la dosar un memoriu în care susținea că nu a trimis sau depus personal scrisoarea la redacție în vederea publicării sale, că a adresat această scrisoare numai Ministrului Educației și că publicitatea rezultată cu privire la aceasta nu i se datorează.

14. La 21 decembrie 2001, ca instanță de recurs, tribunalul s-a pronunțat, considerând că afirmațiile reclamantei privind tratamentul medical urmat de M.N. împotriva alcoolismului constituiau elementul material al infracțiunii de insultă (art. 205 C. pen.). Părțile relevante în speță ale acestei hotărâri sunt redactate după cum urmează:

„În ceea ce privește condițiile impuse de art. 206 C. pen., instanța constată că [...] informațiile oferite de redacție confirmă intenția reclamantei de a-i fi publicată scrisoarea; cu toate acestea, nu este îndeplinită o altă condiție esențială prevăzută de acest text, deoarece afirmația conform căreia partea vătămată a modificat nota unui elev nu se referă la fapte și persoane care pot fi identificate.

Afirmația reclamantei conform căreia partea vătămată a urmat un tratament împotriva alcoolismului cu douăzeci de ani în urmă este o expresie injurioasă privind conduita morală a părții vătămate.

Instanța a concluzionat că aceste [din urmă] afirmații [...] constituie infracțiunea de insultă.”

În consecință, instanța a admis recursul, a casat hotărârea și a condamnat reclamanta pentru infracțiunea de insultă. Având în vedere circumstanțele concrete ale cauzei și reaua-credință a reclamantei, care a negat tot timpul că a trimis scrisoarea redacției, acesta a obligat-o la plata unei amenzi penale de 3 000 000 ROL, o sumă aproape de pragul minim legal. Prin aceeași hotărâre, instanța a obligat reclamanta la plata sumei de 12 000 000 ROL către M.N. cu titlu de prejudiciu moral (în temeiul art. 998 și urm. C. civ.) și a sumei de 5 000 000 ROL către stat cu titlu de cheltuieli de judecată.

C. Redactarea hotărârii din 21 decembrie 2001

15. În conformitate cu mențiunile prevăzute în hotărârea din 28 decembrie 2001, aceasta a fost redactată la 28 decembrie 2001.

16. La 7 ianuarie 2002, reclamanta a solicitat grefei tribunalului eliberarea unui certificat care să conțină dispozitivul hotărârii. Acest certificat i-a fost eliberat în aceeași zi.

17. La 11 februarie 2002, tribunalul i-a acordat reclamantei o copie a hotărârii din 21 decembrie 2001.

18. La 13 februarie 2002, reclamanta i-a solicitat procurorului general să inițieze un recurs în anularea acestei hotărâri, cerere care a fost respinsă la 18 februarie 2002.

D. Executarea hotărârii din 21 decembrie 2001

19. La 17 septembrie 2002, reclamanta a fost pusă în întârziere pentru nerespectarea hotărârii din 21 decembrie 2001. La 25 septembrie 2002, aceasta i-a plătit lui M.N., prin intermediul executorului judecătoresc, o sumă de 13 109 500 ROL cu titlu de prejudiciu moral și cheltuieli de executare.

Aceasta a achitat, de asemenea, cheltuielile de judecată stabilite prin hotărârea din 21 decembrie 2001, în trei tranșe: la 21 noiembrie 2002, la 6 februarie 2003 și la 30 aprilie 2004.

În cele din urmă, reclamanta a obținut eşalonarea plății amenzii penale și a achitat jumătate din amendă în șase tranșe, între aprilie și septembrie 2002. Ulterior, în ceea ce privește restul de amendă, a intervenit amnistia.

II. DREPTUL INTERN RELEVANT

20. La momentul faptelor, art. relevante în speță C. pen. erau redactate după cum urmează:

Art. 205

„Atingerea adusă onoarei ori reputației unei persoane prin cuvinte, prin gesturi sau prin orice alte mijloace, ori prin expunerea la batjocură, se pedepsește cu închisoare de la o lună la 2 ani sau cu amendă [...]”

Art. 205 a fost modificat prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 58/2002 în sensul că insulta nu se mai pedepsește decât cu amendă. Ordonanța a fost publicată la 27 mai 2002 în Monitorul Oficial.

Art. 206

„Afirmarea ori imputarea în public, prin orice mijloace, a unei fapte determinate privitoare la o persoană, care, dacă ar fi adevărată, ar expune acea persoană la o sancțiune penală, administrativă sau disciplinară ori disprețului public, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 3 ani sau cu amendă.”

Art. 207

„Proba verității celor afirmate sau imputate este admisibilă, dacă afirmarea sau imputarea a fost săvârșită pentru apărarea unui interes legitim. Fapta cu privire la care s-a făcut proba verității nu constituie infracțiunea de insultă sau calomnie.”

21. Art. relevante din Codul civil sunt redactate după cum urmează:

Art. 998

„Orice faptă a omului, care cauzează altuia prejudiciu, obligă pe acela din a cărui greșeală s-a ocazionat, a-l repara.”

Art. 999

„Omul este responsabil nu numai de prejudiciul ce a cauzat prin fapta sa, dar și de acela ce a cauzat prin neglijența sau prin imprudența sa.”

ÎN DREPT,

I. CU PRIVIRE LA ADMISIBILITATEA CERERII

A. Cu privire la excepția Guvernului întemeiată pe tardivitatea cererii

1. Argumentele părților

22. Guvernul susține că, introducând cererea la 2 august 2002, reclamanta nu a respectat termenul de șase luni prevăzut de art. 35 § 1 din convenție. În opinia acestuia, termenul respectiv începe să curgă cel târziu la 28 decembrie 2001, dată la care a fost redactată hotărârea definitivă.

23. Reclamanta respinge acest argument și consideră că răspunsul procurorului general din 18 februarie 2002 constituie punctul de plecare al termenului de șase luni.

2. Motivarea Curții

24. În primul rând, Curtea consideră că respingerea de către procurorul general a cererii de introducere a unui recurs în anulare nu poate fi luată în considerare la calcularea termenului de șase luni, deoarece nu este vorba de o cale de atac efectivă în sensul art. 35 § 1 din convenție.

În continuare, Curtea observă că decizia definitivă este hotărârea Tribunalului Teleorman din 21 decembrie 2001. În lipsa notificării, rămâne să se stabilească data la care această hotărâre a fost comunicată părților [*Partidul comunistilor (nepeceriști) și Ungureanu împotriva României* (dec.), nr. 46626/99, 16 decembrie 2003, și *Potop împotriva României*, nr. 35882/97, pct. 32, 25 noiembrie 2003).

25. Curtea reamintește că a concluzionat, în cauza *Potop* citată anterior (pct. 32-34), că era de competența statului, care invocă nerespectarea termenului de șase luni, să stabilească data la care reclamanta ar fi trebuit să ia cunoștință de decizia internă definitivă.

26. În prezenta cauză, deși data redactării sale - 28 decembrie 2001 - este menționată clar în hotărâre, nu se poate ști dacă hotărârea a fost, de asemenea, dactilografiată și, prin urmare, comunicată părților în aceeași zi. Guvernul nu a furnizat nici un element care să permită clarificarea acestui aspect, în special copii ale registrelor păstrate la grefă care ar fi fost concludente.

27. Pe de altă parte, Curtea nu înțelege de ce reclamanta ar fi solicitat și de ce grefa ar fi eliberat, la 7 ianuarie 2001, o copie a dispozitivului hotărârii în locul unei copii a hotărârii integrale dacă aceasta ar fi fost într-adevăr disponibilă la această dată. În definitiv, reclamanta avea nevoie de hotărârea integrală, care să conțină motivele invocate de tribunal, pentru a-și putea motiva acțiunile ulterioare, după cum o demonstrează faptul că a introdus cererea de recurs în anulare la Procurorul general de îndată ce a luat cunoștință de textul hotărârii integrale.

În măsura în care Guvernul nu poate prezenta o probă în sens contrar, Curtea consideră că hotărârea nu a fost disponibilă decât la 11 februarie 2002.

28. Prin urmare, reclamanta a respectat termenul de șase luni impus de art. 35 § 1 din convenție.

În concluzie, este necesar să se respingă excepția preliminară a Guvernului întemeiată pe tardivitatea cererii.

B. Cu privire la temeinicia cererii

29. Curtea subliniază că această cerere nu este în mod vădit nefondată în sensul art. 35 § 3 din convenție. De asemenea, Curtea subliniază că nu prezintă nici un alt motiv de inadmisibilitate. Prin urmare, este necesar să fie declarată admisibilă.

II. CU PRIVIRE LA PRETINSA ÎNCĂLCARE A ART. 6 § 1 DIN CONVENȚIE

30. Reclamanta consideră că procedura penală îndreptată împotriva sa nu a fost echitabilă, invocând, în special, faptul că a fost condamnată de către instanța de recurs fără să fi fost informată cu privire la recalificarea faptelor și fără să fi fost ascultată la tribunal, precum și că instanțele nu au examinat toate probele aflate la dosar. Aceasta invocă art. 6 § 1 din convenție ale cărui părți relevante în speță sunt redactate după cum urmează:

„Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil [...] a cauzei sale, de către o instanță [...], care va hotări [...] asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptate împotriva sa.”

1. Argumentele părților

31. Guvernul susține că absența dezbaterilor publice în recurs poate fi justificată atunci când cauza s-a judecat în primă instanță. Potrivit acestuia, în orice caz, tribunalul a admis faptele astfel cum au fost reținute de prima instanță, numai calificarea lor juridică fiind examinată în recurs. Acesta adaugă că reclamanta nu a solicitat să fie ascultată de tribunal și nici nu a prezentat noi probe la ședința din 20 decembrie 2001.

32. Reclamanta pretinde că faptul că și-a putut exprima punctul de vedere în ultimă instanță nu compensează faptul că s-a aflat în imposibilitatea de a-și prezenta argumentele la dezbateri. În plus, reclamanta reproșează instanței că nu a explorat toate piste care ar fi putut să conducă la descoperirea modalității în care scrisoarea sa, adresată exclusiv ministrului educației, după cum susține aceasta, a ajuns la redacția unei reviste despre care aceasta nu știa că există.

2. Motivarea Curții

33. Curtea subliniază că tribunalul, prin recalificarea faptelor, a condamnat reclamanta pentru săvârșirea infracțiunii de insultă, fără să îi dea acesteia posibilitatea de a-și prezenta mijloacele de apărare cu privire la noua calificare a faptelor imputate.

34. Curtea a hotărât deja că, în cazul în care prin hotărârea pronunțată în ultimă instanță se schimbă calificarea faptelor, fără să îi acorde reclamantului posibilitatea de a prezenta probe și de a-și apăra cauza, se aduce atingere drepturilor prevăzute la art. 6 § 1 din convenție, în special atunci când instanța respectivă a fost prima care a condamnat reclamantul în cadrul procedurii prin care se decide temeinicia acuzației în materie penală îndreptată împotriva acestuia (*Constantinescu împotriva României*, nr. 28871/95, pct. 59, CEDO 2000-VIII).

35. După ce a examinat toate elementele prezentate, Curtea consideră că Guvernul nu a expus nici o faptă și nici un argument ce ar putea conduce la o altă concluzie în prezentul caz.

36. Aceste elemente sunt suficiente Curții pentru a concluziona că respectiva condamnare pentru săvârșirea infracțiunii de insultă pronunțată de tribunal împotriva reclamantei a adus atingere dreptului acesteia la un proces echitabil.

Prin urmare, a fost încălcat art. 6 § 1 din convenție.

37. Această concluzie scutește Curtea de la examinarea celorlalte capete de cerere formulate de către reclamantă.

III. CU PRIVIRE LA PRETINSA ÎNCĂLCARE A ART. 10 DIN CONVENȚIE

38. Reclamanta denunță o încălcare a dreptului său la libera exprimare ca urmare a condamnării sale pentru insultă în urma publicării, fără acordul său, a articolului în cauză. Aceasta invocă art. 10 § 1 din convenție, redactat după cum urmează:

„1. Orice persoană are dreptul la libertatea de exprimare. Acest drept cuprinde libertatea de opinie și libertatea de a primi sau de a comunica informații ori idei fără amestecul autorităților publice și fără a ține seama de frontiere. Prezentul articol nu împiedică statele să supună societățile de radiodifuziune, de cinematografie sau de televiziune unui regim de autorizare.

2. Exercitarea acestor libertăți ce comportă îndatoriri și responsabilități poate fi supusă unor formalități, condiții, restrângeri sau sancțiuni prevăzute de lege, care constituie măsuri necesare, într-o societate democratică, pentru securitatea națională, integritatea teritorială sau siguranța publică, apărarea ordinii și prevenirea infracțiunilor, protecția sănătății sau a moralei, protecția reputației sau a drepturilor altora, pentru a împiedica divulgarea de informații confidențiale sau pentru a garanta autoritatea și imparțialitatea puterii judecătorești.”

1. Argumentele părților

39. Guvernul afirmă că imixtiunea suferită de către reclamantă în exercitarea libertății sale de exprimare este prevăzută de lege, urmărește un scop legitim, și anume protecția reputației altora, și este necesară într-o societate democratică. În plus, acesta consideră că instanțele și-au motivat în detaliu decizia de condamnare a reclamantei. În cele din urmă, Guvernul subliniază că sumele pe care persoana în cauză a fost obligată să le plătească nu erau excesive și că, în orice caz, nu a fost formulată nici o cerere de executare silită privind aceste sume.

40. Făcând trimitere la hotărârea *Kanellopoulou împotriva Greciei* (nr. 28504/05, 11 octombrie 2007), reclamanta pretinde că o condamnare penală este incompatibilă cu dispozițiile art. 10 din convenție. Ea adaugă că a achitat sumele stabilite de tribunal.

2. Motivarea Curții

41. Curtea reamintește, de asemenea, principiile fundamentale care decurg din jurisprudența sa în materie de libertate de exprimare [a se vedea, printre multe altele, *Guja împotriva Moldovei* (MC), nr. 14277/04, pct. 69-78, CEDO 2008-...]. În special, aceasta pune accent pe limitele criticii admisibile față de funcționarii care acționează în exercițiul funcțiilor

lor oficiale [*Janowski împotriva Poloniei* (MC), nr. 25716/94, pct. 33, CEDO 1999-I] și pe limitele protecției acordate unei persoane particulare care nu este jurnalist și a cărei libertate de exprimare este încălcată (*Kanellopoulou*, citată anterior, pct. 34-37 și 39).

42. În speță, Curtea subliniază, în primul rând, că existența unei imixțiuni în dreptul reclamantei la libertatea de exprimare nu face subiectul unei dispute între părți. În continuare, aceasta subliniază că a hotărât deja că textele pe care s-au bazat instanțele naționale în prezenta cauză constituie o „lege” în sensul jurisprudenței Curții (*Sabou și Pircalab împotriva României*, nr. 46572/99, pct. 37, 28 septembrie 2004). Constată, de asemenea, că imixțiunea respectivă urmărea un scop legitim, și anume protecția reputației altora.

În continuare, Curtea trebuie să verifice dacă această imixțiune era justificată și „necesară într-o societate democratică”.

43. În primul rând, Curtea observă că instanța de recurs a condamnat reclamanta pentru săvârșirea infracțiunii de insultă, considerând că afirmația acesteia cu privire la un tratament împotriva alcoolismului urmat de partea vătămată a adus atingere reputației acesteia.

44. În afară de aceasta, deși reclamanta contestă că și-a dat consimțământul la publicarea scrisorii sale, Curtea nu găsește motive care să conducă la o altă concluzie decât cea la care a ajuns instanța națională cu privire la acest aspect. În această privință, Curtea constată că persoana în cauză a avut posibilitatea să propună probe cu privire la acest aspect atât în fața judecătoreiei, cât și în fața tribunalului, iar cele două instanțe au luat în considerare toate elementele aflate la dosar.

45. În circumstanțele concrete ale cauzei, Curtea nu poate să considere că scrisoarea respectivă are doar un caracter privat, având în vedere în special că reclamanta l-a sesizat cu privire la acest lucru pe ministrul educației, în calitate de angajator al lui M.N., dorind ca acesta să ia măsuri de îndată ce i se aduce la cunoștință situația. În cele din urmă, Curtea observă că reclamanta ar fi putut să depună o plângere împotriva redacției pentru publicarea scrisorii sale, invocând, de exemplu, un prejudiciu cauzat de o imixțiune în dreptul său la viața privată, ceea ce aceasta nu a făcut.

46. În ceea ce privește contextul în care au fost redactate afirmațiile (*Nikula împotriva Finlandei*, nr. 31611/96, pct. 44, CEDO 2002-II), Curtea observă că o parte a scrisorii în cauză se referă la o temă de interes general, deosebit de delicată pentru societatea română actuală, și anume problema corupției funcționarilor. Cu toate acestea, Curtea observă că afirmațiile care au dus la condamnarea persoanei în cauză se referă exclusiv la aspecte ale vieții private ale lui M.N. și nu la comportamentul și atitudinile acestuia ce presupun calitatea de funcționar (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Constantinescu*, pct. 74 ; *Sabou și Pircalab*, pct. 38-39 ; *Nikula*, pct. 51 ; și *Janowski*, pct. 33, hotărâri citate anterior, precum și *De Diego Nafria împotriva Spaniei*, nr. 46833/99, pct. 35 și 38, 14 martie 2002).

47. În ceea ce privește natura și severitatea pedepselor impuse [*Stoll împotriva Elveției* (MC), nr. 69698/01, pct. 153, CEDO 2007-...], Curtea observă că, deși reclamanta a fost obligată la plata unei amenzi penale, ceea ce conferă, în sine, măsurilor luate în privința sa un nivel de gravitate, în cele din urmă, aceasta a plătit o sumă relativ moderată, în urma intervenirii amnistiei. De asemenea, Curtea subliniază caracterul modic al despăgubirii impuse cu titlu de daune-interese [*Stângu împotriva României* (dec.), nr. 57551/00, 9 noiembrie 2004, și *Constantinescu*, citată anterior, pct. 77).

48. Pentru aceste motive, Curtea consideră că, în circumstanțele concrete ale cauzei, imixțiunea suferită de către reclamantă a fost proporțională cu scopul legitim urmărit și „necesară într-o societate democratică”.

Prin urmare, nu a fost încălcat art. 10 în speță.

IV. CU PRIVIRE LA APLICAREA ART. 41 DIN CONVENȚIE

49. Art. 41 din convenție prevede:

„Dacă Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

A. Prejudiciu

50. Reclamanta solicită următoarele sume cu titlu de prejudiciu material:

- 15 000 euro (EUR), reprezentând venitul net pe care l-ar fi obținut în cazul în care ar fi putut să accepte o ofertă de loc de muncă în Italia, ceea ce nu a fost posibil datorită cazierului său judiciar în care era menționată condamnarea penală;

- 342 EUR și 2 000 EUR, reprezentând costul tratamentelor pe care a trebuit să le efectueze pentru boala pe care aceasta pretinde că a contractat-o ca urmare a procesului penal intentat împotriva sa.

Aceasta solicită, de asemenea, 10 000 EUR cu titlu de prejudiciu moral.

51. Guvernul consideră că suma de 15 000 EUR este excesivă și pur speculativă. Acesta declară, de asemenea, că reclamanta nu a putut dovedi nici o legătură între procesul penal și boala sa.

În ceea ce privește prejudiciul moral, Guvernul afirmă că suma solicitată este excesivă și că legătura de cauzalitate dintre procesul penal și prejudiciul pretins nu a fost dovedită. În opinia sa, o eventuală hotărâre în favoarea reclamantului poate constitui în sine o reparație suficientă.

52. Curtea subliniază că singura bază care trebuie reținută pentru acordarea unei reparații echitabile constă, în speță, în faptul că reclamanta nu a putut să beneficieze de un proces echitabil în fața Tribunalului Teleorman. Deoarece nu observă legătura de cauzalitate dintre încălcarea constatată și prejudiciul material pretins, respinge cererea respectivă. În schimb, Curtea consideră că este necesar să se acorde reclamantei 1 500 EUR cu titlu de prejudiciu moral.

B. Cheltuieli de judecată

53. Reclamanta solicită, de asemenea, rambursarea sumelor plătite cu titlu de daune-interese, amenda penală și cheltuielile de procedură ca urmare a condamnării sale de către instanțele naționale, estimate la 753 EUR, și rambursarea sumei de 200 lei românești noi (RON) pentru onorariul avocatului, 208 EUR pentru deplasările între Alexandria și București legate de procesul penal, precum și 500 EUR pentru alte cheltuieli efectuate în fața instanțelor naționale și a Curții. Aceasta prezintă diverse documente justificative cu privire la plata sumei de 200 RON unui avocat la 5 iulie 2008.

54. Guvernul contestă pretențiile reclamantei și observă lipsa documentelor justificative pentru majoritatea cererilor formulate.

55. În conformitate cu jurisprudența Curții, un reclamant nu poate obține rambursarea cheltuielilor de procedură decât în măsura în care se stabilesc realitatea, necesitatea și caracterul rezonabil al cuantumului lor. În speță, având în vedere elementele care se află în posesia sa și criteriile mai sus menționate, Curtea consideră că este rezonabil să se acorde reclamantei pentru toate cheltuielile suma de 100 EUR.

C. Dobânzi moratorii

56. Curtea consideră necesar ca rata dobânzilor moratorii să se întemeieze pe rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, majorată cu trei puncte procentuale.

PENTRU ACESTE MOTIVE, CURTEA, ÎN UNANIMITATE,

1. Declară cererea admisibilă;
2. Hotărăște că a fost încălcat art. 6 § 1 din convenție;
3. Hotărăște că nu a fost încălcat art. 10 din convenție;
4. Hotărăște:

a) că statul pârât trebuie să plătească reclamantei, în termen de trei luni de la data rămânerii definitive a prezentei hotărâri, în conformitate cu art. 44 § 2 din convenție, următoarele sume, care trebuie convertite în moneda statului pârât la rata de schimb aplicabilă la data plății:

i. 1 500 EUR (o mie cinci sute euro) cu titlu de prejudiciu moral, plus orice sumă ce poate fi datorată cu titlu de impozit; și

ii. 100 EUR (o sută euro) cu titlu de cheltuieli de judecată, plus orice sumă ce poate fi datorată cu titlu de impozit de către reclamantă;

b) că, de la expirarea termenului menționat și până la efectuarea plății, aceste sume trebuie majorate cu o dobândă simplă, la o rată egală cu rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, aplicabilă pe parcursul acestei perioade și majorată cu trei puncte procentuale;

5. Respinge cererea de acordare a unei reparații echitabile pentru celelalte capete de cerere.

Redactată în limba franceză, apoi comunicată în scris, la 3 februarie 2009, în temeiul art. 77 § 2 și 3 din regulament.

Santiago Quesada
Grefier

Josep
Președinte

Casadevall